विधुरपि विधियोगाद्ग्रस्यते राहुणासौ
लिखितमपि ललाटे प्रोज्झितुं कः समर्थः ॥

इति चिन्तयन्नेव तेनासौ व्याघ्रेण व्यापादितः खादितश्च ।

IV.

अस्ति मगधदेशे चम्पकवती नामारण्यानी । तस्यां चिरा-
5 न्महता स्नेहेन मृगकाकौ निवसतः । स च मृगः स्वेच्छया भ्रा-
म्यन्पुष्टाङ्गः केन चित्सृगालेनावलोकितः । तं दृष्ट्वा सृगालो
ऽचिन्तयत् । आः । कथमेतन्मांसं सुललितं भक्षयामि । भ-
वतु । विश्वासं तावदुत्पादयामि । इत्यालोच्योपसृत्याब्रवीत् ।
मित्र । कुशलं ते । मृगेणोक्तम् । कस्त्वम् । जम्बुको ब्रूते । क्षु-
10 द्रबुद्धिनामा जम्बुको ऽहम् । अत्रारण्ये मित्रबन्धुहीनो मृतव-
देकाकी निवसामि । इदानीं भवन्तं मित्रमासाद्य पुनः सब-
न्धुर्जीवलोकं प्रविष्टो ऽस्मि । अधुना मया तवानुचरेण सर्व-
था भवितव्यम् । मृगेणोक्तम् । एवमस्तु । ततो ऽस्तं गते स-
वितरि भगवति मरीचिमालिनि मृगस्य वासभूमिं प्रति मृ-
15 गजम्बुकौ गतौ । तत्र चम्पकवृक्षशाखायां सुबुद्धिनामा काको
मृगस्य चिरमित्रं निवसति । तौ दृष्ट्वा काको ऽवदत् । सखे
चित्राङ्ग । को ऽयं द्वितीयः । मृगो ब्रूते । जम्बुको ऽयमस्म-
त्सख्यमिच्छन्नागतः । काको ब्रूते । मित्र । अकस्मादागन्तुना
सह विश्वासो नैव युक्तः । तन्न भद्रमाचरितम् । तथा चोक्तम् ।

20 अज्ञातकुलशीलस्य वासो देयो न कस्य चित् ।
मार्जारस्य हि दोषेण हतो गृध्रो जरद्गवः ॥